

Arrest

nr. 299 355 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 december 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 december 2021 om internationale bescherming. Op 11 mei 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 mei 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van ethnïe Pashtoun te zijn, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent bij benadering geboren op 1 januari 1998 en woonde in Gudara, district Pachiragan, provincie Nangarhar. U bent naar school gegaan tot de zesde graad en u ging naar de madrassa en de moskee. U leefde in Afghanistan met uw vader, uw moeder, uw jongere broers U. (...) (2); Abdul. (...) (4); As. (...) (7); R. (...) (9); M. D. (...) (12); en Abdus. (...) (14), en uw oudere zussen Ze. (...) (18) en H. (...) (20). Uw vader werkte in de landbouw en ook u werkte hierin mee, u sprokkelde ook hout uit de bergen om te verkopen.

De veiligheidssituatie in de regio was slecht toen Daesh (ISKP) er was, uw familie is dan gedurende een periode van 2,5 jaar vertrokken uit uw dorp omwille van hun aanwezigheid. Jullie zijn teruggekeerd toen de Taliban de controle over de regio van Daesh hebben overgenomen.

Tijdens uw jeugd woonde u in Gudara, waar uw grootvader een grondconflict heeft gehad met een man, M. S. (...), die tot de Taliban behoorde. Uw grootvader en paternale oom werden naar aanleiding hiervan beschoten en uw paternale oom stierf aan de gevolgen hiervan. Uw grootvader organiseerde een bijeenkomst van dorpsouderen om deze kwestie te regelen en kreeg gelijk, maar door diens banden met de Taliban kwam het stuk grond toch in het bezit van S. (...).

Gedurende de maand ramadan van 2021 (circa april 2021) riep de mullah van de moskee op tot vrijwillige toetreding tot de Taliban. Vier van de dertien jongens boden zich aan, u en de rest hielden zich afzijdig. U werd dan bedreigd en uitgescholden voor hypocriet, alsook de families van alle jongeren die zich niet als vrijwilliger hadden opgegeven. De dag erna kwam de leider van de plaatselijke Taliban langs, I. (...), en zei dat u mee moest gaan. U vertelde dat u niet kon meekomen omdat u hout moest halen in de bergen, maar dat u de volgende dag zou komen. U bent de volgende ochtend echter niet gegaan.

Vier dagen later bent u naar de Gudaray Kholei moskee gegaan voor het vrijdaggebed. U trof buiten I. (...) en Za. (...) aan, die u toen hebben aangesproken over het feit dat u zich nooit bent komen aanmelden voor rekrutering. Ze vertelden u dan dat ze met u wouden spreken na het gebed. Echter, na uw gebed bent u meteen naar huis gelopen. In de avond kwamen ze echter naar uw huis en namen ze u mee. Ze brachten u dan naar Smarei met een paard. Daar verbleef u in een huisje ("Dalaan") met verschillende andere rekruten. Ze vertelden u dat u daar moest studeren en dat ze u nadien naar Pakistan zouden brengen om een grote imam of mullah te worden.

Vier dagen later kwamen dorpsouderen van uw dorp naar Smarei op uitnodiging om de 'Turjuma' (Qur'an-lezing en -interpretatie) te doen. Nadat ze hiermee klaar waren gaven de dorpsouderen de Taliban te kennen dat uw moeder dringend medische hulp nodig had en dat u haar moest helpen, dus dat u tijdelijk naar uw dorp moest terugkeren. Ze stonden er garant voor dat u zou terugkeren en legden dit vast in een brief. Bij terugkeer naar uw dorp was uw vader terug van inkopen in Jalalabad, hoorde uw verhaal, en organiseerde uw vertrek uit Afghanistan. U spendeerde de nacht bij uw maternale oom, vertrok de volgende dag naar Kabul, en kwam daar de smokkelaar tegen.

Bij uw vertrek uit Afghanistan werd u ontvoerd door criminelen, bij wie u nog twee maanden werd vastgehouden tot de smokkelaar hen geld stuurde. Na uw vertrek is de Taliban nog een zestal keer naar uw huis gekomen en stuurden ze ook een dreigbrief, totdat uw vader naar het district ging en stelde dat zijn huis werd onteerd, waarop de Taliban te kennen gaf hiermee te zullen stoppen.

U bent rond midden april 2021 uit Afghanistan vertrokken, u bent naar België gekomen via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U heeft hier dan op 7 december 2021 uw verzoek om internationale bescherming ingediend.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende documenten voorgelegd: compensatiepapieren nav het overlijden van uw paternale oom; een vraag tot het samenkomen van de jirga van uw grootvader naar aanleiding van het grondconflict; brief van het districtshoofd van de Taliban; 'garantiebrief' van de maliks van uw dorp; uw taskara, die van uw vader, moeder, en grootvader; het paspoort van uw vader en grootvader; een dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt op het Commissariaat-generaal (CGVS) aan dat u vreest gedood te zullen worden wegens het ontlopen van gedwongen rekrutering door de Taliban.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat, in de loop van uw asielpcedure, u steeds een andere leeftijd opgeeft: u verklaart eerst minderjarig te zijn, geboren op 20 juni 2005 (Fiche "Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling," p. 1). Op het CGVS verklaart u ook dat u nog minderjarig bent: "Mijn eigen leeftijd, volgens mijn taskara ben ik ongeveer 17." en "Ik heb enkel de leeftijd volgens mijn ouders gezegd [...] ik ben zeker geen 25 jaar" (CGVS, p. 4, 17). U blijft dus volhouden dat u minderjarig bent. Echter, volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 14 december 2021, werd uw leeftijd vastgesteld op een minimumleeftijd van 23 jaar oud (zie document Federale Overheidsdienst Justitie, p. 2/4 waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. U geeft zelf ook aan: "[...] De mensen die vrijwillig meegenomen (werden) waren ook met veel." (CGVS, p. 8). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U geeft aan dat er in uw dorp zowel families en maliks voor als tégen de Taliban - en hun rekrutering - waren: "Diegenen die ok waren met hun, waren blij, ze gaven ook hun eigen zoons aan hun [...]" en "Er waren verschillende maliks, er waren er die het eens waren, andere niet [...]". In uw familie echter was men tegen de Taliban en rekrutering: "[...] Mijn moeder zei: "Ga niet mee, ze zijn onze persoonlijke vijanden, ze willen u meenemen."". U geeft daarnaast aan dat uw familie in het verleden problemen heeft ondervonden met een lid van de Taliban naar aanleiding van een grondconflict: "Mullah S. (...), toen langs beide kanten een persoon is gedood, en hij in zijn persoonlijke hoedanigheid ons niet kon raken door de aanwezigheid van de stam, gebruikte dan de

Taliban om ons te plagen.” Ook verklaart u dat de eerste – vrijwillige – rekrutering gebeurde door de Imam van uw moskee, maar dat de latere, eigenlijke rekruteringen daarna gebeurden door Taliban commandanten van andere dorpen, waarbij vrijwillige rekruten u aanduiden: “[...] De jongeren die vrijwillig waren meegekomen, zij waren de personen die zij, die niet waren meegekomen, aanduiden.” U gevraagd wie u rekruteerde en waar die vandaan kwamen, zegt u: “2 dagen zijn gepasseerd en I. (...) en Za. (...) zijn gekomen en ze zeiden: ‘Morgen moet je met ons meegaan.’” en “I. (...) was van een andere plaats, Giri Khayl, als je verder gaat dan Tora Bora, en als de kloof van Sulaymankhail eindigde, daar was het. Za. (...) was van Spina [...]” (CGVS, p. 7-8, 10-12, 16).

Samenvattend, u heeft op geen enkel moment aangehaald dat er beroep werd gedaan op persoonlijke vriendschappen, gemeenschappelijke belangen, familie- en clanloyaliteit in uw hoofde. Immers, u vertelt dat uw familie al sedert lang tegen de Taliban gekant was, dat de rekrutering gebeurde door een Talib die van een ander dorp kwam, en dat u zou zijn aangeduid door de jongeren die wél vrijwillig mee waren gekomen. Bijgevolg, in navolging met de informatie van EASO, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de gedwongen rekrutering.

Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog door het volgende onderstreept. Zo is het toch wel opmerkelijk dat u verschillende keren kan ontkomen aan de zogezegde rekruteringen. Na de vraag voor vrijwillige toetreding, bent u de dag daarna gedwongen gerekruteerd geweest door I. (...). U bent dan de dans kunnen ontspringen door te zeggen dat u hout moest brengen vanuit de bergen, en dat u de volgende dag zou komen. U bent echter niet gegaan. Het is gezien deze door u geschetste context zeer opmerkelijk dat u vervolgens naar de Gudaray Kholei moskee bent gegaan voor het vrijdaggebed. U gevraagd of u dat geen risico vond om naar het vrijdaggebed te gaan ondanks dat u zich niet bent gaan aanmelden zoals u had beloofd, antwoordt u: “Op dat moment dacht ik niet dat ze mij zouden meenemen. We kwamen daar gewoon voor het gebed en om te shoppen, ik dacht er niet aan dat ze mij later zouden meenemen.” (CGVS, p. 13). Hierin overtuigt u niet, indien de dreiging van gedwongen rekrutering waarachtig zou zijn, kan er toch verwacht worden dat u plaatsen waar de Taliban vrijwel zeker aanwezig zijn – zoals moskeeën en madrasa’s – zou vermijden. Dat u dus zonder veel zorgen naar het vrijdaggebed bent gegaan van de Gudaray Kholei moskee, herstelt uw geloofwaardigheid geenszins.

Deze appreciatie wordt verder onderstreept door uw verklaringen over de ‘garantiebrief’ van de maliks. U verklaart dat u uiteindelijk bij u thuis werd meegenomen door de Taliban na de herhaaldelijke vraag tot rekrutering, dat u vier dagen heeft doorgebracht met de Taliban, dat de ouderen vervolgens kwamen naar de Taliban voor een lezing van de Koran waarna ze zeiden dat uw moeder ziek was en u naar huis moest gaan en hen dan een brief voorlegden waarin geschreven stond dat ze garant stonden voor uw terugkeer (CGVS, p. 10). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze verklaringen. Immers, indien de Taliban u – specifiek – echt wilden rekruteren nadat u verschillende keren bent ‘ontkomen’ aan hun eis tot toetreding, kan er toch verwacht worden dat ze inzien dat er een grote kans is dat u opnieuw zou proberen te ontkomen. Dat de Taliban u dus met enkel de garantie van de dorpsouderen hebben laten gaan en geen verdere stappen hebben ondernomen om uw terugkeer te garanderen, wordt dus ongeloofwaardig geacht.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u aanhaalt dat uw familie een grondconflict had met een lid van de Taliban. U verklaart echter dat een jirga (bijeenkomst) werd georganiseerd over het probleem en dat er daarna geen incidenten meer hebben plaatsgevonden: “Over dat land is een jirga bijeengekomen, voor de rest niets.” S. (...) heeft het stuk grond ingenomen na zijn terugkomst uit Pakistan jaren geleden, en dat is daarna door zijn banden met de Taliban in zijn bezit gebleven: “Ik weet niet hoeveel jaar geleden het plaats vond, toen hij van Pakistan terugkeerde, toen heeft hij het land ingenomen. Ze hebben het tot nu toe.” (CGVS, p. 7, 16). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit element een rol speelt bij uw vertrek uit Afghanistan en bijgevolg wordt dit niet meegenomen in de beoordeling van het CGVS.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-11). De taskara van uw moeder, vader, uzelf, en uw grootvader; het paspoort van uw vader, het paspoort van uw grootvader en dat van uw vader (documenten 5-10) worden niet in twijfel getrokken daar jullie identiteit niet ter discussie staat. De compensatiepapieren naar aanleiding van het overlijden van uw paternale oom en de vraag van uw grootvader om een jirga over het land bijeen te roepen (documenten 1-2) worden evenmin in twijfel getrokken doch deze

gebeurtenissen hebben geen betrekking op uw persoonlijke problematiek. Wat betreft de brief van het districtshoofd van de Taliban, de 'garantiebrief' van de maliks, en de dreigbrief (documenten 3-4, 11), dient opgemerkt dat dergelijke stukken slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Daarenboven zijn dit slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet valt na te gaan. De door u neergelegde stukken vermogen dan ook geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI

[Report Afghanistan Country focus.pdf](#), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op

vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio-Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de

basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" (allicht wordt het zorgvuldigheidsbeginsel bedoeld).

Na een uiteenzetting in rechte over een aantal van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, antwoordt verzoeker als volgt op de motieven van de bestreden beslissing omtrent zijn asielaanvraag:

"a) Wat betreft verzoekers leeftijd

Vooreerst stelt de verwerende partij dat de verzoeker in de loop van zijn asielpprocedure steeds een andere leeftijd opgeeft.

Wat dit betreft dient te worden vastgesteld dat de verzoeker inderdaad van mening is dat hij minderjarig is, en ongeveer zeventien jaar oud is. Volgens de verklaringen van zijn moeder, was hij ongeveer zestien jaar oud toen hij in België aankwam. Aangezien hij anderhalf jaar later gehoord werd op het CGVS, is het aldus mogelijk dat hij op het moment van zijn persoonlijk onderhoud zeventien jaar en enkele maanden oud was. De verzoeker heeft ook twee oudere zussen, zij zijn ongeveer achttien en twintig jaar oud. De verzoeker weet met zekerheid dat zij voor hem werden geboren. Daarenboven gaf de verzoeker dezelfde leeftijd op in Oostenrijk en in Bulgarije, waar ze deze leeftijd wel aanvaardden...

De verzoeker wenst te benadrukken dat de manier waarop leeftijdsonderzoeken in België gebeuren, bijzonder controversieel is. Er bestaat in zowel de medische, juridische als psychologische onderzoekswereld eigenlijk geen twijfel over het feit dat deze puur medische testen bijzonder inaccuraat zijn. In andere EU-lidstaten worden deze testen aangevuld met psychologische testen, en hebben ook

sociaal werkers een zeg in deze procedure. In België is dat nog altijd niet zo, even onbegrijpelijk is als het te betreuren valt. Men kan de verzoeker dan ook niet zonder meer verwijten gelogen te hebben over zijn leeftijd. Dit zou immers aan de realiteit voorbij gaan. Vorig jaar nog raakte bekend dat twee gespecialiseerde onderzoekscentra van de UGent een third party intervention leverden in een zaak omtrent leeftijdscontrole die aanhangig is bij het EHRM:

“(…)”¹

De verzoeker kan dan ook niet begrijpen dat hem wordt verweten oneerlijk geweest te zijn over zijn leeftijd. Te meer daar hij een kopie van zijn taskara kon bemachtigen waarin de leeftijd die hij opgaf werd bevestigd.

Dit toont aan dat de verwerende partij een verkeerde inschatting heeft gemaakt van het profiel van de eiser door blindelings te vertrouwen op de resultaten van de leeftijdstesten, zonder rekening te houden met de kritiek erop of met verzoekers verklaringen. De foute inschatting van verzoekers profiel tast bijgevolg de analyse van zijn geloofwaardigheid in het algemeen aan...

b) Wat betreft de problemen van de verzoeker met de Taliban

De verwerende partij wijst, vooreerst, naar de beschikbare informatie met betrekking tot verzoekers vrees voor rekrutering door de taliban om te concluderen dat de taliban zelden gebruikt maakt van gedwongen rekrutering.

De verzoeker kan alleen maar vaststellen dat zijn ervaring in de praktijk afwijkt van hetgeen de verwerende partij beweert op basis van de informatie die zij raadpleegde. Daarenboven moet rekening gehouden worden met de bron van de informatie omtrent gedwongen rekrutering in Nangharhar uit het EASO “Recruitment by armed groups” rapport. Er wordt verwezen naar de verklaringen van één enkele persoon, met name Borhan Osman, analist bij het Afghanistan Analyst Network. Hij werd op 4 april 2016 telefonisch geïnterviewd, blijkt uit ditzelfde rapport (EASO “Recruitment by armed groups” pagina 11). Deze informatie dateert van meer dan zeven jaar geleden, en houdt geenszins rekening met de felveranderde situatie. Er is dan ook absoluut geen reden om aan te nemen dat de informatie uit dit EASO rapport van September 2016, gebaseerd op een telefoongesprek met één persoon, accurater zou zijn dan de gedetailleerde verklaringen van de verzoeker.

Het tweede rapport van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, “Afghanistan. Targeting of Individuals” bespreekt de situatie van vóór de machtsovername niet. De conclusies die in dit rapport worden getrokken, zijn dan ook irrelevant voor verzoekers situatie, die voor de zomer van 2021 het land verliet.

De provincie Nangarhar was voor de machtsovername van 15 augustus 2021 een provincie waar veel gewelddadige incidenten plaatsvonden: clashes tussen de Afghaanse politie of het Nationale Leger waren er dagelijkse kost. De Taliban was in Nangarhar voor de machtsovername inderdaad vaak betrokken in gevechten, met alle gevolgen (gewonde en gesneuvelde strijders) van dien. In deze context is het uiteraard minder vanzelfsprekend dat de Taliban er voldoende vrijwilligers had: in tegendeel! Zoals het derde rapport waar de verwerende partij naar verwijst ook bevestigt:

“(…)”²

De informatie waarop de verwerende partij zich beroept om te stellen dat er geen sprake was van gedwongen rekrutering door de taliban in de regio van herkomst van de verzoeker bespreekt aldus niet de periode waarin de verzoeker het land verliet. De verzoeker weet heel goed dat in het district Pachigaran mensen wél gedwongen werden om zich bij de Taliban aan te sluiten. De verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij wel degelijk een interessant profiel voor de Taliban had. Rekrutering van jongens en jongemannen kwam zeer vaak voor in zijn regio.

In verzoekers regio was het de taliban die de facto de macht in handen hadden. Verzoeker zag, in al de jaren dat hij in het dorp woonde, nooit een soldaat van de voormalige overheid, noch van de buitenlandse troepen. Ook al hadden zij in theorie de macht in verzoekers regio. Gedwongen rekrutering kwam dan ook vaak voor.

Bovendien waren er, in tegenstelling tot verweerders bewering, wel degelijk lokale vertegenwoordigers betrokken waren bij de rekruteringspoging, die immers plaatsvond in de moskee en waar ook de mullah bij betrokken was. Dit valt óók onder “sociale netwerken”. Het respect dat in Afghanistan aan een mullah en diens woorden wordt gehecht wordt door de verwerende partij miskent.

De verwerende partij oordeelt, nog, dat het opmerkelijk is dat de verzoeker verschillende keren kon ontkomen aan de rekruteringspogingen.

De verzoeker wenst te verduidelijken dat de taliban niet dagelijks in het dorp aanwezig waren. Het rekruteringscentrum en hun verzamelplaats lagen bij Tora Bora. Daarom zag de verzoeker er geen graat in om naar het vrijdaggebed te gaan.

Verder acht de verwerende partij het ongeloofwaardig dat de taliban de verzoeker zouden laten gaan met de garantie van de dorpsouderen.

De verweerder miskent hierbij het respect dat de taliban, en Afghanen in het algemeen, hebben voor de dorpsoudsten. Wanneer zij hun woord geven, wordt dat uitermate ernstig genomen. Het was de familie van de verzoeker die besloot om hun eigen belang te laten primeren op de dorpsoudsten. Omwille van het respect dat ook de leden van de taliban hebben voor de dorpsoudsten, werden zij na het verraad met rust gelaten, en was het verzoekers vader die door de taliban werd lastiggevallen.

Volledigheidshalve merkt de verweerder op dat niet blijkt dat het grondconflict dat door de verzoeker aangehaald werd een rol speelde bij zijn vertrek uit Afghanistan.

Echter is dit te kort door de bocht. Verzoekers familie had al eerder problemen gehad met de taliban, of met personen die connecties hadden met de taliban. Verzoekers weigering om zich bij de taliban aan te sluiten, deed daar geen goed aan. In tegendeel... Het grondconflict is één van de elementen die ervoor zorgen dat verzoekers familie op een slecht blaadje staat bij de taliban.

Wat betreft de documenten die door de verzoeker werden neergelegd, wenst hij erop te wijzen dat ze zijn verklaringen volledig staven. De echtheid van de documenten die hij neerlegde wordt niet betwist, waardoor de verzoeker niet kan inzien waarom er zo licht gegaan wordt over de brief van het districtshoofd, de garantiebrieven van de dorpsoudsten en de dreigbrief."

Voorts voert verzoeker aan dat de adjunct-commissaris naliert om zijn situatie (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren en dat dit indruist tegen de overwegingen in het arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022. In dit verband wijst verzoeker onder meer op een nota die Nansen in oktober 2021 publiceerde en die zou bevestigen dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie enkel blijkt te verslechteren en dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief kunnen beschouwd worden, wat ook blijkt uit informatie van UNHCR. Verzoeker benadrukt de gevaren voor verwesterde Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren en wijst erop dat terugkerende verwesterde Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep zijn die risico lopen op vervolging door de taliban en de Afghaanse gemeenschap. Hij betoogt verder dat van terugkeerders niet kan verwacht worden dat ze "het spel meespelen" en zich opnieuw aan de regels houden om vervolging te vermijden.

Verzoeker bekritiseert de gevolgtrekkingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en meent dat er sprake is van een gedeeltelijke lezing van "het EUAA-rapport" en dat het CGVS naliert andere beschikbare informatie te consulteren. Hij stipt wat zijn persoonlijke situatie betreft nog het volgende aan:

"De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat ook mannen in Afghanistan niet vrij zijn om te dragen wat ze willen:

"(...)"⁹

«(...)"¹⁰

De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds ruim anderhalf jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten. De verzoeker kwam op jonge leeftijd aan in België (hoewel dit door de verwerende partij wordt betwist). Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien hij met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar of blijk zou geven van appreciatie van de mening van een vrouw, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn. De verzoeker merkte ook op dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren. Dit is een gewoonte die hij overnam. Oogcontact maken met een taliban, indien hij terug naar Afghanistan zou moeten keren, zou hem echter zijn leven kunnen kosten.

De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, pp. 63-65) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa."

Verzoeker besluit wat betreft de vluchtelingenstatus:

“Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de verzoeker van oordeel dat hij aannemelijk maakte dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan, in lijn met de analyse van Uw Raad hieromtrent.”¹¹

De verzoekers wijzen op de volgende elementen: (1) het feit dat hij ruim anderhalf jaar in België verblijft (2) zijn integratie in België waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan (3) het gegeven dat verzoeker weigerde zich aan te sluiten bij de taliban (4) zijn herkomst uit de provincie Nangarhar (5) het grondconflict waardoor zijn familie reeds eerder problemen kreeg met de taliban en (6) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land zijn geweest om te “verwesteren” of minstens als “verwesterd” beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek. Er is geen “margin of error” en de taliban elke overtreding zwaar afstraft, te meer wanneer het jongens zijn die terugkeren uit het Westen die de regels overtreden.”

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst onder meer op de richtlijnen die UNHCR in februari 2022 publiceerde waarin duidelijk wordt gesteld dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus, zij het over de subsidiaire bescherming, en verwijt de adjunct-commissaris deze niet in rekening te hebben gebracht en naast zich neergelegd te hebben zonder met nauwkeurige en actuele informatie aan te tonen waarom hij een andere mening is toegedaan.

Inzake de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wijst verzoeker op het voornoemde arrest van 31 maart 2022 van de Raad en beklemtoont hij dat op dit moment vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Hij analyseert daarbij de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (gezondheidszorg, voedselvoorziening en watervoorziening) en de huidige staat van werkgelegenheid, alsook de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen (of het nalaten daarvan) van de taliban en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Tot slot wijst verzoeker wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan in de eerste plaats wederom op het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en op het gebrek aan informatie na de machtsovername. Volgens verzoeker blijft de situatie extreem onzeker en volatiel. Verzoeker wijst tevens op het bewind van de taliban, waarbij vlak na de machtsovername verschillende grove mensenrechtenschendingen werden vastgesteld. Wat zijn persoonlijke omstandigheden betreft, wijst verzoeker op het gegeven dat hij *“een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft”* en meent hij dat dit het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt.

Verzoeker stipt in zijn conclusie aangaande artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet nog aan dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), wordt geschonden wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 (stuk 3);
- de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022 (stuk 4);
- het *“Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”* van UNOCHA van 8 februari 2022 (stuk 5);
- het *“Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”* van OHCHR van 7 maart 2022 (stuk 6);
- het artikel *“‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan”* van World Food Programme (WFP) van 25 januari 2022 (stuk 7);

- het "Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan" van 15 maart 2022 (stuk 8);
- de "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban" van U.K. Home Office van februari 2022 (stuk 9);
- de "Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation" van U.K. Home Office van februari 2022 (stuk 10);
- het artikel "Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter" van France 24 van 8 november 2021 (stuk 11);
- de "Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation" van U.K. Home Office van februari 2022 (stuk 12);
- het artikel "Les Afghans aussi méritent notre aide" uit La Libre van 23 maart 2022 (stuk 13);
- het rapport "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 14);
- het artikel "U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province" uit Hasth-e-Subh Daily van 8 april 2022 (stuk 15);
- het document "Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 (stuk 16);
- de Nansen Note 2 – 22, "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers" van 23 juni 2022 (stuk 17);
- het rapport "Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul" van 11.11.11 en UPINION van 11 augustus 2022 (stuk 18).

2.2.2. Op 9 oktober 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023. Op 11 oktober 2023 legt verwerende partij deze aanvullende nota nogmaals neer.

2.2.3. Bij een op 13 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken:

- arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur van 1 oktober 2023 tot en met 31 december 2023, van 1 juli 2023 tot en met 30 september 2023 en van 1 april 2023 tot en met 30 juni 2023 (stukken 1a, 1b en 1c);
- een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 11 oktober 2022 tot en met 14 oktober 2022 (stuk 1d);
- een invulblad voor seizoenarbeiders bij aanvang werk (stuk 1e);
- brieven van K. E., van Y. A.-G., van G. R., van H. M. en van F. H. (stukken 2a, 2b, 2c, 2d en 2e);
- een certificaat van Franse les (stuk 3).

Hij refereert in deze aanvullende nota ook nog aan het artikel "Nangarhar (East Afghanistan): Timeline (Terrorist Activities) –2023" van South Asia Terrorism Portal (SATP) van 11 oktober 2023.

Blijkens de inventaris van deze neergelegde aanvullende nota zouden als bijlage ook nog documenten over lessen Nederlands (stukken 4a, 4b en 4c) gevoegd zijn, doch de Raad stelt vast dat deze documenten niet bij deze aanvullende nota zijn gevoegd.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een certificaat van Nederlandse les neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, omdat (B) de door hem neergelegde stukken geen ander licht vermogen te werpen op deze appreciatie, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de

motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij gedood zal worden wegens het eerder ontlopen van gedwongen rekrutering door de taliban. Hij haalde tevens aan dat er in het verleden een grondconflict was tussen zijn familie en S., die banden had met de taliban.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de adjunct-commissaris erop dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordeed en dat dit zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende pertinente motivering:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat (...) u verklaart (...) minderjarig te zijn, geboren op 20 juni 2005 (Fiche “Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling,” p. 1). Op het CGVS verklaart u ook dat u nog minderjarig bent: “Mijn eigen leeftijd, volgens mijn taskara ben ik ongeveer 17.” en “Ik heb enkel de leeftijd volgens mijn ouders gezegd [...] ik ben zeker geen 25 jaar” (CGVS, p. 4, 17). U blijft dus volhouden dat u minderjarig bent. Echter, volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 14 december 2021, werd uw leeftijd vastgesteld op een minimumleeftijd van 23 jaar oud (zie document Federale Overheidsdienst Justitie, p. 2/4 waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.”

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen over zijn leeftijd en stelt dat hij volgens zijn moeder ongeveer zestien jaar was toen hij in België aankwam zodat het mogelijk is dat hij op het moment van zijn persoonlijk onderhoud (anderhalf jaar later) zeventien jaar en enkele maanden oud was. Gelet op het significant grote verschil tussen de leeftijd die door verzoeker werd opgegeven en de leeftijd die uit het leeftijdsonderzoek blijkt, is het echter weinig aannemelijk dat zijn moeder zich dermate zou vergissen over zijn leeftijd en dat zijn moeder zijn werkelijke leeftijd niet zou kennen. Dat hij met zekerheid weet dat zijn twee oudere zussen, die ongeveer achttien en twintig jaar zouden zijn, voor hem werden geboren, is voorts een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat hij in Oostenrijk en Bulgarije dezelfde leeftijd opgaf en dat deze leeftijd daar wel aanvaard werd, merkt de Raad op dat verzoeker, volgens de communicatie met de Bulgaarse Dublin Unit, louter op basis van zijn eigen verklaringen geregistreerd werd als een niet-begeleide minderjarige en dat een leeftijdsonderzoek er niet werd uitgevoerd. Verder werd er evenmin een interview met verzoeker gehouden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, ‘communicatie met *Dublin Unit Bulgaria*’). Volgens de communicatie met de Oostenrijkse Dublin Unit zou verzoeker er een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend eind november 2021, maar zou hij snel daarna zijn verdwenen. Volgens deze communicatie met de Oostenrijkse Dublin Unit zou verzoeker er (op het moment dat er door hen werd gecommuniceerd) ook nog geregistreerd staan als een niet-begeleide minderjarige, doch uit deze communicatie kan niet blijken dat er in Oostenrijk een leeftijdsonderzoek zou hebben plaatsgevonden. De Raad merkt nog op dat er door de Oostenrijkse Dublin Unit verdere informatie wordt gevraagd over het leeftijdsonderzoek dat in België plaatsvond (adm. doss., stuk 7, Deel ‘DVZ’, communicatie met de Oostenrijkse Dublin Unit). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij hier de leeftijd heeft opgegeven die hij volgens zijn ouders had en dat dit in Oostenrijk niet aanvaard werd (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Gelet op de voorgaande vaststellingen en het significant grote verschil tussen de leeftijd die verzoeker opgaf en de leeftijd die uit het – in België uitgevoerde – leeftijdsonderzoek blijkt, kan verzoekers betoog geen afbreuk doen aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat de manier waarop leeftijdsonderzoeken in België gebeuren bijzonder controversieel is en dat men hem dan ook niet zonder meer kan verwijten gelogen te hebben over zijn leeftijd, wijst de Raad erop dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling

thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling (adm. doss., stuk 7, Deel 'DVZ', 'Beslissing van de Dienst Voogdij'). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij een fotokopie van zijn *taskara* kon bemachtigen "*waarin de leeftijd die hij opgaf werd bevestigd*", stelt de Raad vast dat er onvoldoende bewijswaarde aan deze *taskara* kan worden gehecht nu er uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (*update*)), zodat bij het toekennen van bewijswaarde aan deze stukken de nodige voorzichtigheid geboden is. Bovendien betreft de *taskara* die verzoeker voorlegt slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de taliban vervolgd zal worden.

Zo wijst de adjunct-commissaris er tevens op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat verzoeker er bovendien niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in deze informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dit wordt in bestreden beslissing als volgt uitgewerkt:

"Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. U geeft zelf ook aan: "[...] De mensen die vrijwillig meegenomen (werden) waren ook met veel." (CGVS, p. 8). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U geeft aan dat er in uw dorp zowel families en maliks voor als tegen de Taliban - en hun rekrutering - waren: "Diegenen die ok waren met hun, waren blij, ze gaven ook hun eigen zoons aan hun [...]" en "Er waren verschillende maliks, er waren er die het eens waren, andere niet [...]". In uw familie echter was men tegen de Taliban en rekrutering: "[...] Mijn moeder zei: "Ga niet mee, ze zijn onze persoonlijke vijanden, ze willen u meenemen."". U geeft daarnaast aan dat uw familie in het verleden problemen heeft ondervonden met een lid van de Taliban naar aanleiding van een grondconflict: "Mullah S. (...), toen langs beide kanten een persoon is gedood, en hij in zijn persoonlijke hoedanigheid ons niet kon raken door de aanwezigheid van de stam, gebruikte dan de Taliban om ons te plagen." Ook verklaart u dat de eerste – vrijwillige – rekrutering gebeurde door de Imam van uw moskee, maar dat de latere, eigenlijke rekruteringen daarna gebeurden door Taliban commandanten van andere dorpen, waarbij vrijwillige rekruten u aanduiden: "[...] De jongeren die vrijwillig waren meegekomen, zij waren de personen die zij, die niet waren meegekomen, aanduiden." U gevraagd wie u rekruteerde en waar die vandaan kwamen, zegt u: "2 dagen zijn gepasseerd en I. (...) en Za. (...) zijn gekomen en ze zeiden: 'Morgen moet je met ons meegaan.'" en "I. (...) was van een andere

plaats, Gori Khayl, als je verder gaat dan Tora Bora, en als de kloof van Sulaymankhail eindigde, daar was het. Za. (...) was van Spina [...]” (CGVS, p. 7-8, 10-12, 16).

Samenvattend, u heeft op geen enkel moment aangehaald dat er beroep werd gedaan op persoonlijke vriendschappen, gemeenschappelijke belangen, familie- en clanloyaliteit in uw hoofde. Immers, u vertelt dat uw familie al sedert lang tegen de Taliban gekant was, dat de rekrutering gebeurde door een Talib die van een ander dorp kwam, en dat u zou zijn aangeduid door de jongeren die wél vrijwillig mee waren gekomen. Bijgevolg, in navolging met de informatie van EASO, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de gedwongen rekrutering.”

Verzoeker betoogt vooreerst dat hij alleen maar kan vaststellen dat zijn ervaring in de praktijk afwijkt van wat de adjunct-commissaris beweert op basis van de informatie die door hem werd geraadpleegd. Met dit betoog maakt hij evenwel niet *in concreto* aannemelijk dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze die in de objectieve landeninformatie naar voren komt.

Wat betreft verzoekers kritiek op de bronnen die in de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing worden vermeld, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nalaat te concretiseren in welke zin de situatie fel veranderd zou zijn tussen het telefonisch interview van 4 april 2016 met een persoon wiens verklaringen als bron werden gebruikt in het rapport “*Recruitment by armed groups*” van EASO en het moment waarop verzoeker verklaart problemen te hebben gekend met de taliban die hem gedwongen wilden rekruteren in april 2021. In de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt expliciet verwezen naar de periode tijdens het conflict (p. 62). Verzoeker laat na om informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de conclusies die uit de door de adjunct-commissaris genoemde rapporten kunnen worden getrokken, niet zouden kunnen worden doorgetrokken naar de periode in april 2021 waarin hij beweert problemen te hebben gekend met de taliban die hem gedwongen wilden rekruteren.

Verzoeker stelt dat de taliban in Nangarhar voor de machtsovername vaak betrokken waren in gevechten, “*met alle gevolgen (gewonde en gesneuvelde strijders) van dien*”, en dat het in deze context minder vanzelfsprekend is dat de taliban er voldoende vrijwilligers hadden. Hij citeert vervolgens uit algemene landeninformatie waaruit dit zou blijken. Hoewel uit deze informatie inderdaad kan blijken dat de taliban gebruik zou hebben gemaakt van gedwongen rekrutering in situaties van acute druk of dreiging – wat niet wordt tegengesproken door de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, noch door de motieven van de bestreden beslissing –, maakt verzoeker *in casu* niet aannemelijk dat er sprake was van een dergelijke situatie op het moment dat de taliban hem gedwongen zouden hebben willen rekruteren. Uit zijn verklaringen blijkt immers niet dat er rond april 2021 in zijn regio voor de taliban een acute dreiging was. Hij verklaarde namelijk dat Daesh eerder werd weggejaagd door de taliban en dat hij “*de overheid*” sinds hij klein was niet meer heeft “*gezien*” (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verder blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat zij hem zouden hebben willen rekruteren om te vechten. Hij verklaarde louter dat de taliban hem gezegd hadden dat hij bij hen moest studeren en dat de taliban hem daarna naar Pakistan zouden brengen “*om een grote Imam of Mullah te worden*” (*ibid.*, p. 14). Ook stelde verzoeker zelf dat er veel mensen vrijwillig meegingen met de taliban (*ibid.*, p. 8). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban op dat moment in zijn regio onvoldoende vrijwilligers zouden hebben gehad. Verzoeker toont dit alvast niet aan.

Verzoeker stelt voorts nog dat hij heel goed weet dat er in het district Pachiragan, waarvan hij afkomstig is, wél mensen gedwongen werden om zich bij de taliban aan te sluiten, dat hij een interessant profiel voor de taliban had, dat rekrutering van jongens en jongemannen zeer vaak voorkwam in zijn regio en dat gedwongen rekrutering vaak voor kwam omdat de taliban in zijn regio *de facto* de macht in handen hadden. Hij laat echter na deze loutere beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Nu hij zelf verklaarde dat er veel mensen vrijwillig meegingen met de taliban (*ibid.*, p. 8), kan verder niet worden ingezien waarom de taliban gebruik zouden hebben gemaakt van gedwongen rekrutering. Verzoeker licht overigens niet toe in welk opzicht hij een interessant profiel zou hebben gehad om door de taliban te worden gerekruteerd.

Verzoeker laat nog gelden dat er wel degelijk lokale vertegenwoordigers betrokken waren bij de rekruteringspoging, “*die immers plaatsvond in de moskee en waar ook de mullah bij betrokken was*”, en dat dit ook valt ‘onder sociale netwerken’. Met dit betoog ontkracht noch weerlegt hij de hierboven weergegeven motieven dat de eerste – vrijwillige – rekrutering gebeurde door de Imam van zijn moskee, maar dat de latere eigenlijke rekruteringen gebeurden door talibancommandanten van andere dorpen, waarbij vrijwillige rekruten hem aanduidden. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat zowel families als *maliks* van het dorp zowel voor als tegen de taliban – en hun rekrutering – waren (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6 en 8). Het betoog dat de

adjunct-commissaris het respect dat in Afghanistan aan een *mullah* en diens woorden wordt gehecht miskent, kan dan ook niet overtuigen.

Daarnaast stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat verzoeker verschillende keren kon ontkomen aan de (zogezegde) rekruteringen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Na de vraag voor vrijwillige toetreding, bent u de dag daarna gedwongen gerekruteerd geweest door I. (...). U bent dan de dans kunnen ontspringen door te zeggen dat u hout moest brengen vanuit de bergen, en dat u de volgende dag zou komen. U bent echter niet gegaan. Het is gezien deze door u geschetste context zeer opmerkelijk dat u vervolgens naar de Gudaray Kholei moskee bent gegaan voor het vrijdaggebed. U gevraagd of u dat geen risico vond om naar het vrijdaggebed te gaan ondanks dat u zich niet bent gaan aanmelden zoals u had beloofd, antwoordt u: “Op dat moment dacht ik niet dat ze mij zouden meenemen. We kwamen daar gewoon voor het gebed en om te shoppen, ik dacht er niet aan dat ze mij later zouden meenemen.” (CGVS, p. 13). Hierin overtuigt u niet, indien de dreiging van gedwongen rekrutering waarachtig zou zijn, kan er toch verwacht worden dat u plaatsen waar de Taliban vrijwel zeker aanwezig zijn – zoals moskeeën en madrassa’s – zou vermijden. Dat u dus zonder veel zorgen naar het vrijdaggebed bent gegaan van de Gudaray Kholei moskee, herstelt uw geloofwaardigheid geenszins.”

Verzoeker betoogt dat de taliban niet dagelijks in het dorp aanwezig waren en dat het rekruteringscentrum en hun verzamelplaats bij Tora Bora lagen, waardoor hij er “geen graat” in zag om naar het vrijdaggebed te gaan. Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud echter dat de taliban soms naar het vrijdaggebed kwamen in de moskee (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Zelfs al zouden de taliban niet dagelijks in het dorp aanwezig zijn geweest, dan nog is het niet aannemelijk dat verzoeker, die zich niet bij de taliban zou zijn gaan aanmelden terwijl hij dit had beloofd, toch het risico nam om naar het vrijdaggebed in de moskee te gaan, waar de taliban aanwezig konden zijn. Verzoekers betoog kan dan ook niet overtuigen.

Daarbij komt dat het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoeker met enkel de garantie van de dorpsouderen hebben laten gaan en dat zij geen verdere stappen hebben ondernomen om verzoekers terugkeer te garanderen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Deze appreciatie wordt verder onderstreept door uw verklaringen over de ‘garantiebrief’ van de maliks. U verklaart dat u uiteindelijk bij u thuis werd meegenomen door de Taliban na de herhaaldelijke vraag tot rekrutering, dat u vier dagen heeft doorgebracht met de Taliban, dat de ouderen vervolgens kwamen naar de Taliban voor een lezing van de Koran waarna ze zeiden dat uw moeder ziek was en u naar huis moest gaan en hen dan een brief voorlegden waarin geschreven stond dat ze garant stonden voor uw terugkeer (CGVS, p. 10). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze verklaringen. Immers, indien de Taliban u – specifiek – echt wilden rekruteren nadat u verschillende keren bent ‘ontkomen’ aan hun eis tot toetreding, kan er toch verwacht worden dat ze inzien dat er een grote kans is dat u opnieuw zou proberen te ontkomen. Dat de Taliban u dus met enkel de garantie van de dorpsouderen hebben laten gaan en geen verdere stappen hebben ondernomen om uw terugkeer te garanderen, wordt dus ongeloofwaardig geacht.”

Verzoeker stelt dat de adjunct-commissaris hiermee het respect dat de taliban – en Afghanen in het algemeen – voor de dorpsoudsten hebben, miskent. Wanneer de dorpsouderen hun woord geven, wordt dat volgens hem uitermate ernstig genomen. Verzoeker kan met dit betoog echter niet overtuigen. Indien de taliban hem werkelijk specifiek wilden rekruteren nadat hij meermaals zou zijn ontkomen, dan kan er inderdaad worden verwacht dat zij zouden inzien dat er een grote kans is dat hij opnieuw zou proberen te ontkomen en dat zij bijkomende maatregelen zouden hebben genomen om zijn terugkeer te garanderen.

De Raad merkt verder op dat verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft verklaard dat hij vier dagen bij de taliban is gebleven, maar dat hij op een bepaald moment zei dat hij naar huis wou om zijn moeder te bezoeken en dat hij thuis aan zijn vader vertelde wat er gebeurd was en dat hij niet bij de taliban wou blijven (adm. doss., stuk 7, Deel ‘DVZ’, ‘vragenlijst’, nr. 3.5.). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde verzoeker daarentegen dat de dorpsouderen tegen de taliban gezegd hadden dat hij naar huis diende te gaan omdat zijn moeder ziek was en dat zij een garantiebrief aan de taliban voorlegden waarin zij zich garant stelden voor zijn terugkeer (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 14). De vaststelling dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij zelf gezegd had dat hij naar huis wou, terwijl hij later, tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, plots stelde dat het de dorpsouderen waren die tegen de taliban gezegd hadden dat hij naar huis diende te gaan en dat zij ter garantie van zijn terugkeer

een garantiebrieven hadden afgegeven, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u aanhaalt dat uw familie een grondconflict had met een lid van de Taliban. U verklaart echter dat een jirga (bijeenkomst) werd georganiseerd over het probleem en dat er daarna geen incidenten meer hebben plaatsgevonden: “Over dat land is een jirga bijeengekomen, voor de rest niets.” S. (...) heeft het stuk grond ingenomen na zijn terugkomst uit Pakistan jaren geleden, en dat is daarna door zijn banden met de Taliban in zijn bezit gebleven: “Ik weet niet hoeveel jaar geleden het plaats vond, toen hij van Pakistan terugkeerde, toen heeft hij het land ingenomen. Ze hebben het tot nu toe.” (CGVS, p. 7, 16). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit element een rol speelt bij uw vertrek uit Afghanistan en bijgevolg wordt dit niet meegenomen in de beoordeling van het CGVS.”

Door louter aan te voeren dat het grondconflict één van de elementen is die ervoor zorgen dat zijn familie op een slecht blaadje staat bij de taliban, doet verzoeker geen afbreuk aan deze (en de overige) motieven van de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad nog op dat volgens verzoekers zijn familieleden tot op heden in hetzelfde dorp wonen en dat het goed gaat met hen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4).

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De compensatiepapieren naar aanleiding van het overlijden van uw paternale oom en de vraag van uw grootvader om een jirga over het land bijeen te roepen (documenten 1-2) worden evenmin in twijfel getrokken doch deze gebeurtenissen hebben geen betrekking op uw persoonlijke problematiek. Wat betreft de brief van het districtshoofd van de Taliban, de ‘garantiebrieven’ van de maliks, en de dreigbrief (documenten 3-4, 11), dient opgemerkt dat dergelijke stukken slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Daarenboven zijn dit slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet valt na te gaan. De door u neergelegde stukken vermogen dan ook geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.”

Verzoeker betoogt dat de echtheid van de documenten die hij neerlegde niet wordt betwist, waardoor hij niet kan inzien waarom er zo licht over de brief van het districtshoofd, de garantiebrieven van de dorpsouderen en de dreigbrief wordt gegaan, hoewel zij zijn verklaringen volledig staven. De Raad wijst er evenwel op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de adjunct-commissaris – en bijgevolg ook de Raad – aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mag weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (cf. RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de adjunct-commissaris noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* heeft de adjunct-commissaris op goede gronden aangegeven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben waar hij stelt dat het slechts fotokopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet valt na te gaan, wat door verzoeker niet wordt betwist. Ook de Raad is van oordeel dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een relatieve bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt – zoals reeds hierboven werd gesteld – uit de informatie in het administratief dossier dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)), zodat bij het toekennen van bewijswaarde aan deze stukken hoe dan ook de nodige voorzichtigheid geboden is. Verder herhaalt de Raad dat verzoeker bij de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van de dorpsouderen die een garantiebrieven aan de taliban zouden hebben afgegeven. De vaststelling dat verzoeker bij de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van de garantiebrieven – hoewel dit een kernelement van zijn vluchtrelaas betreft – en bovendien verklaringen aflegde die daar niet mee stroken, doet verder afbreuk aan de bewijswaarde van deze brief. Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoeker weinig kennis heeft over de brief van het districtshoofd van de taliban. Zo verklaarde hij dat hij niet weet wie deze brief geschreven heeft, maar dat hij vermoedt dat de taliban “iets” geschreven zullen hebben omdat de taliban het verstuurd hebben (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat verzoeker van de

inhoud van deze brief die hij aan de asielinstanties overlegt ter staving van zijn asielrelaas dermate weinig op de hoogte is en zelfs niet de moeite blijkt te hebben gedaan om dit stuk voor de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud te lezen, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees. Van asielzoekers wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van asielzoekers verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van overgelegde stavingstukken. Wat betreft verzoekers *taskara* wijst de Raad naar wat daarover hoger reeds werd geoordeeld, met name dat hier onvoldoende bewijswaarde aan kan worden gehecht nu er uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, dat de *taskara* bovendien slechts een fotokopie betreft en dat de leeftijd die op de *taskara* wordt vermeld niet overeenstemt met de resultaten van een leeftijdstest die in opdracht van de Dienst Voogdij werd uitgevoerd. Hoe dan ook heeft verzoekers *taskara* slechts betrekking op zijn identiteit die – buiten de leeftijd die verzoeker beweert te hebben – niet in twijfel wordt getrokken. De *taskara* staat op geen enkele wijze de problemen die verzoeker verklaart te hebben gekend in Afghanistan. Wat betreft de *taskara* van verzoekers moeder, zijn vader en zijn grootvader en de paspoorten van verzoekers vader en zijn grootvader, stelt de Raad evenzeer vast dat deze documenten slechts betrekking hebben op de identiteit van verzoeker en deze familieleden, doch op geen enkele wijze de problemen staven die verzoeker beweert in Afghanistan te hebben gekend.

Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker dat de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken geen ander licht vermogen te werpen op de voorgaande appreciatie van zijn verklaringen en vrees.

De algemene informatie die wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-18) heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen. Hetzelfde geldt voor wat betreft de referentie in de door verzoeker op 13 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota aan het artikel “*Nangarhar (East Afghanistan): Timeline (Terrorist Activities) –2023*” van South Asia Terrorism Portal (SATP) van 11 oktober 2023.

De verschillende arbeidsovereenkomsten en het invulblad voor seizoenarbeiders bij aanvang werk (aanvullende nota verzoeker van 13 oktober 2023, stukken 1a tot en met 1e), de verschillende brieven (*ibid.*, stukken 2a tot en met 2e), het certificaat van Franse les (*ibid.*, stuk 3) en het certificaat van Nederlandse les (aanvullende nota verzoeker van 16 oktober 2023) hebben betrekking op verzoekers integratie en (beweerde) verwestering in België en staven evenmin de problemen die verzoeker voorhoudt in Afghanistan te hebben gekend.

De voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaan om in navolging van de adjunct-commissaris te besluiten dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden willen doden wegens het eerder ontlopen van gedwongen rekrutering niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen omwille van het vroegere grondconflict tussen zijn S. en familie.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op zijn situatie als ‘verwesterde’ Afghaan na de machtsovername door de taliban.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na

de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijklijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat de adjunct-commissaris naliet om zijn situatie (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Zo stipt verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert en leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij meent dat zijn reis naar en zijn verblijf in Europa en meer bepaald zijn verblijf

in België sinds inmiddels twee jaar, een duidelijke impact op hem hebben nagelaten waardoor hij het onmogelijk acht “om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie”. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels twee jaar in België maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden dat verzoeker intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert en leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat het voor hem zeer natuurlijk is geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Hij stelt tevens dat hij de Europese gewoonte om elkaar aan te kijken wanneer er een gesprek wordt gevoerd overnam. In zijn op 13 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota wijst verzoeker erop dat hij in België (steeds) heeft gewerkt, ter staving waarvan hij bij deze aanvullende nota verschillende arbeidsovereenkomsten en een invulblad voor seizoenarbeiders voegt (aanvullende nota verzoeker van 13 oktober 2023, stukken 1a tot en met 1e). Voorts wijst hij erop dat hij eerst de Franse taal leerde en dat hij later besloot om ook de Nederlandse taal leren, omdat dit nuttig was voor zijn werk. Ter staving hiervan heeft verzoeker bij zijn op 13 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota een certificaat van Franse les gevoegd (aanvullende nota verzoeker van 13 oktober 2023, stuk 3). Ter terechtzitting legde hij tevens een certificaat van Nederlandse les neer. Verder voert hij aan dat hij erg geapprecieerd wordt door zijn collega’s. In de brieven van zijn collega’s en vrienden die hij neerlegt (aanvullende nota verzoeker van 13 oktober 2023, stukken 2a tot en met 2e), wordt verzoeker beschreven als een persoon die zich inzet om zich te integreren, die behulpzaam, vriendelijk en sociaal is, die snel bijleert en die goed overeenkomt met zijn collega’s. Hoewel uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en ervoor zorgt dat hij in zijn levensonderhoud kan voorzien, kan dit echter niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker brengt *in casu* onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Voorts blijkt uit een leeftijdsonderzoek dat verzoeker op 14 december 2021 minstens 23 jaar oud en waarschijnlijk ouder was (adm. doss., stuk 7, Deel ‘DVZ’, ‘Beslissing van de Dienst Voogdij’). Nu verzoeker verklaart dat hij Afghanistan verliet omstreeks april 2021 (*ibid.*, ‘verklaring DVZ’, nr. 37) moet hij bij zijn vertrek uit Afghanistan dus 22 à 23 jaar of ouder zijn geweest. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (*ibid.*, ‘verklaring betreffende procedure’) en volgens zijn verklaringen in Afghanistan tot de zesde graad naar school en naar de *madrassa* en de moskee is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie en dorpsgenoten in Afghanistan (*ibid.*, p. 3), zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een netwerk heeft. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht nog op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke

of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie inzake stigmatisering in de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3), op het einde van zijn persoonlijk onderhoud weliswaar verklaard dat hij zijn relatie moest onderbreken omdat hij ongelovig zou zijn (*ibid.*, p. 17). Dit gegeven kan op zich echter niet volstaan om te besluiten dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden willen doden wegens het eerder ontlopen van gedwongen rekrutering niet aannemelijk heeft gemaakt, dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen omwille van het vroegere grondconflict tussen zijn familie en S. en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsvername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen

het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 oktober 2023 en 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota's). De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift en zijn op 13 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de bovenstaande analyse is gesteund.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het gegeven dat hij "*een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft*" het risico voor hem om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 14 december 2021 een minimum leeftijd had van 23 jaar (adm. doss., stuk 7, Deel 'DVZ', 'Beslissing van de Dienst Voogdij'). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker op heden minstens 25 jaar oud is. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet *in concreto* toe – in welk opzicht het loutere gegeven dat verzoeker (relatief) jong is en "*al ruime tijd*" – het betreft *in casu* slechts een periode van twee jaar en een paar maanden (*ibid.*, 'verklaring DVZ', nr. 37) – in Europa verblijft ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in zijn hoofde groter wordt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN